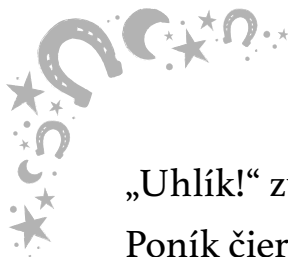

PRVÁ KAPITOLA

Amara bežala po cestičke k bráne, čo viedla na lúku. Ranná rosa jej zmáčala tenisky. V noci bola búrka, a tak všade ležali popadané konáre, ale vietor už ustal a ráno bolo svieže a jasné.

Načiahla sa k závore a zrak jej padol na osem prekrásnych poníkov, ktoré sa pásli na opačnej strane lúky – sivý, svetlý, hnedo-biely, dva gaštanové, ďalší hnedý, sivo-biely a jeden s lesklou čiernou hrivou.

„Uhlík!“ zvolala.

Poník čierny ako uhlík zdvihol hlavu.

Jemne zaerdžal a Amara okamžite pocítila šťastie. Rozbehol sa k nej, srst' mu žiarila v lúčoch aprílového slnka. Nezdržiavala sa otváraním závory, iba ju preskočila a bežala mu oproti.

Poník zastal a hlavou sa jej obtrel o hrudník. Amara ho objala okolo krku, oprela si svoje čelo o jeho a vdýchla jeho sladkú vôňu.

Si tu veľmi skoro, Amara. Uhlíkove pery sa síce nepohybovali, ale ona počula jeho myšlienky zreteľne, akoby hovoril nahlas.

V noci ma zobudil vietor. Nedarilo sa mi znova zaspať, tak som sa vybrala za vami. Tešila sa, že býva len kúsok od stajní.